

som nævnt under pkt. 3.2.6 vil afgive en erklæring om, at Danmark ikke er bundet af artikel 14, vil pligten til at erstatte skader efter artikel 16 ikke være relevant for Danmark for så vidt angår artikel 14 (om diskrete undersøgelser).

Da der er tale om en rettighed for borgerne over for den danske stat, finder Justitsministeriet det rigtigst, at der optages en udtrykkelig bestemmelse herom i loven. Det foreslås derfor at indføre en bestemmelse (se lovforslagets § 3, stk. 2), hvorefter justitsministeren udbetaler erstatning i tilfælde, hvor embedsmænd fra en anden medlemsstat forvolder skade, som efter dansk ret medfører erstatningspligt, under udførelsen af opgaver i Danmark efter artikel 12 og 13 i EU-retshjælpskonventionen. Efter Justitsministeriets opfattelse må det antages, at bestemmelsen vil få meget begrænset betydning i praksis.

Efter den foreslåede bestemmelse udbetales erstatning af justitsministeren. I overensstemmelse med almindelig praksis på området, jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 20. juni 1989 om politiets behandling af visse erstatningssager, vil anmodninger om erstatning normalt blive behandlet af den stedlige politimester eller af Rigspolitichefen med mulighed for at få spørgsmålet indbragt for Justitsministeriet.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3 samt pkt. 3.2.7.2 ovenfor. Der henvises endvidere til pkt. 4.2 og 4.3 nedenfor vedrørende artikel 21 i 2001-tillægsprotokollen og til pkt. 5 nedenfor vedrørende forslaget til EU-rammeafgørelse om fælles efterforskningshold. Den foreslåede bestemmelse svarer til § 3, stk. 2, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen.

3.3. Aflytning af telekommunikation (Afsnit III, artikel 17 til 22)

3.3.1. Generelt

Artikel 17 til 22 indeholder udførlige regler om aflytning af telekommunikation som led i strafferetlig efterforskning. Der er tale om en nyskabelse i forhold til såvel 1959-konventionen som Schengen-konventionen, der ikke indeholder udtrykkelige bestemmelser om aflytning af telekommunikation, men som ikke desto mindre anvendes på anmodninger om bistand i forbindelse med aflytning af telekommunikation som led i strafferetlig efterforskning.

Dansk politi kan allerede i dag sende og modtage anmodninger om bistand til og fra andre lande i forbindelse med aflytning af telekommunikation som led i strafferetlig efterforskning.

Hvis dansk politi behandler en straffesag her i landet og har brug for at foretage aflytning af telekommunikation i udlandet, f.eks. fordi den sigtede opholder sig i udlandet, kan politiet efter at have indhentet en retskendelse i overensstemmelse med retsplejelovens regler sende en anmodning om bistand til myndighederne i det land, hvor aflytningen skal foregå.

Omvendt kan en udenlandsk myndighed, der efterforsker en straffesag, og har brug for at foretage aflytning af telekommunikation her i landet, f.eks. fordi den sigtede opholder sig her i landet, sende en anmodning om bistand til danske myndigheder. De danske myndigheder vil behandle anmodningen i overensstemmelse med dansk ret. Det betyder i praksis, at dansk politi vil indhente en retskendelse vedrørende aflytningen. I sådanne situationer anvendes retsplejelovens regler analogt.

Anmodninger om bistand vil efter de gældende regler navnlig blive behandlet på grundlag af 1959-konventionen. Da bistand i forbindelse med aflytning af telekommunikation som led i strafferetlig efterforskning imidlertid ikke er direkte reguleret i 1959-konventionen eller Schengen-konventionen, beror det i høj grad på national ret og landenes velvilje, om anmodninger om aflytning af telekommunikation kan imødekommes.

EU-retshjælpskonventionen skaber imidlertid et klarere grundlag for samarbejdet mellem EU-landene på dette område og indeholder en detaljeret regulering af forhold, der ikke udtrykkeligt er reguleret i de gældende regler. EU-retshjælpskonventionen opstiller således klare regler for aflytning af telekommunikation som led i strafferetlig efterforskning.

Som følge af udbredelsen af ny teknologi på telemarkedet (mobiltelefoner, satellit-telefoner m.v.) er antallet af situationer, hvor der kan være behov for international bistand til aflytning af telekommunikation, forøget i de senere år. Spørgsmålet om international bistand til aflytning af telekommunikation som led i strafferetlig efterforskning kan således opstå i forskellige situationer: Den person, der skal aflyttes, kan opholde sig i den stat, der anmoder om bistand, den stat, der anmodes om bistand, eller i en helt tredje stat. I nogle tilfælde kan en stat være i stand til på egen hånd at foretage aflytning af personer, der befinder sig på en anden stats område. Omvendt kan en stat i andre tilfælde af tekniske grunde være ude af stand til selv at foretage aflytning af personer, der befinder sig på statens eget område. EU-retshjælpskonventionen behandler ikke kun den traditionelle retshjælpsituation, hvor den person, der skal aflyttes, befinder sig på den